

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510961936/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER 311

ligste, under hendes Billede — hemmelig ønske sig hende værdig — sætte sig for, at stræbe derefter — og vist langtfra at skrækkes for hende, kun skrækkes for nogentid, at fornærme den Dyd, der har sit Tempel i hendes ædle Hjerter —

Men skulde det være let, min Herr Moralist, altid at skjælné Dydens Alvor fra Prudens Kunst — Eller med andre Ord, skulde denne sidste ikke ved Vittighed og Øvelse, kunde lære fuldkommen at efterabe disse ukunstlede Træk af Uskyldigheden? --

Sandt at sige, min Herr, Deres Spørgsmaal -- --

Dog min Skjæbne har mange Aar efter den Tid, hvis Historie jeg fortæller, bragt mig til at rende Panden i Stykket, imod en anden Prude, || som jeg ikke skal forsømme, efter min Evne at forevige en Smule — og jeg haaber i Anledning af hende, at kunde bidrage meget til denne Materies fuldkomne Oplysning -- Nu vil jeg kun sige en af mine Meeninger desangaaende — Jeg har nemlig det stadige Tillid til Forsynet, at det til Dydens Sikkerhed ikke har tilladt nogen, at efterabe den saaledes, at et Menneske uden Skjodesløshed, eller uden Lidenskabernes Forblindelse kunde blive be draget derved — For en opmærksom Kjender, vil Lasteret uden Tvivl røbe sig strax — fordi vi ved en nogenledes flittig AgtpaaGiveness paa Mennesket, langt bedre og fuldkomnere kan lære at forstaae det hieroglyphiske Sprog, hvormed endog de fineste og mindst bevogtede Miner tale; end af de beste Grammatiker, det, der allene gaaer igjennem Læberne — da nemlig Affecten og Hjertet ulige oftere blander sig i hiint, end i dette — Og selv for den meest uerfarne, naar han kun tillige er saa frygtsom og forsigtig, som han bør være, og for Resten har de faae sunde Maximer, som den allerenfoldigste bør være udrustet med, kan det neppe skjule sig længer, end indtil det maae snappe efter Været — thi enhver Forstillelse er